

1

2

CERQUEU I TROBAREU

3

4

Carta pastoral als joves. Mons. Romà Casanova i Casanova, bisbe de Vic.

CERQUEU I TROBAREU. Carta pastoral als joves. Mons. Romà Casanova i Casanova, bisbe de Vic. Primera edició: novembre de 2005. © de l'edició: Bisbat de Vic. © de les imatges: Sieger Köder, Schwabenverlag. Disseny gràfic: Casals i Cots / DiacDisseny. Dipòsit legal: b-51837-2005. Impressió: Gràfiques DIAC (ronda Francesc Camprodon núm. 2 Vic).

BENVOLGUT
JOVE!

Quan dues persones es troben en un camí, solen acabar entaulant una conversa. Com a bisbe de l'Església de Vic, camino també amb tu i amb tots els joves. Vull, doncs, encetar un diàleg, parlar amb sinceritat i sense cap altre interès que el desig del millor per a tu.

Tant de bo que aquestes ratlles ressonin en el teu cor i en el dels altres joves, amb els quals comparteixes la vida. Però la meva paraula només podrà aconseguir aquesta fita si és portadora de la paraula de Déu. Ell s'interessa per totes i cada una de les coses que et passen i —deixa que t'ho digui des d'ara— **et cerca amb tot el cor**, perquè vol gaudir de la teva amistat i del teu amor. Déu t'ha estimat i t'estima, des d'abans de la creació del món.

El missatge i la realitat de salvació en què creiem els cristians és aquest: en Jesús, el Fill de Déu fet home, els homes coneixem i experimentem l'amor infinit de Déu envers tots i cada un de nosaltres.

Potser ens hem vist alguna vegada, potser encara no ens coneixem. Però estic segur que, com a jove, portes a dins un bon feix d'experiències: il·lusions i dubtes, sentiments que t'omplen el cor, preguntes i pensaments que, com la pols que s'enlaira en caminar, s'aixequen dins teu a mesura que avances en la vida, i que formen part de la teva experiència vital. **Des d'aquestes vivències, Déu et parla.**

Tinc la impressió, però, que no sempre és fàcil tractar d'aquests temes amb franquesa. Sembla que en la nostra societat hi hagi una mena d'espivals del silenci que fan callar allò que realment portem a dins. De fet, no interessa que els joves us qüestioneu gaires coses —hi ha molts negocis al vostre entorn que podrien perillar—. I, per això, molts,

moltíssims, cauen en la temptació d'acabar pensant i dient el que tothom espera sentir; allò, d'alguna manera, políticament correcte, que tots diuen i fan, encara que no sé si ho pensen sincerament.

Amb aquesta carta et convido també a compartir amb altres joves aquestes inquietuds. Em proposo, només, posar alguns pensaments sobre la taula per ajudar-te en la teva reflexió personal o en grup.

«AMB EL REGNE DEL
AMB UN TRESOR AM
CAMP; L'HOME QUE
EL TORNA A AMAGA
SE'N VA A VENDRE T
COMPRA AQUELL C

EL CEL PASSA COM
MAGAT EN UN
EL TROBA
RI, PLE DE JOIA,
TOT EL QUE TÉ I
AMP.

«TAMBÉ PASSA AMB
COM AMB UN MERC
PERLES FINES: QUAN
DE GRAN VALOR, VA
QUE TÉ I LA COMPR

EL REGNE DEL CEL
CADER QUE BUSCA
N EN TROBA UNA
A A VENDRE TOT EL

A» de l'Evangeli segons Mateu, 13, 44-46

«PASSA AMB EL
REGNE DEL CEL
COM AMB UN
MERCADER QUE
BUSCA PERLES
FINES»

Primer buscar

1

Aquestes paraules es troben en l'Evangelí segons sant Mateu, en una de les paràboles narrades per Jesús. «El Regne del cel», en el pensament de Jesús, significa la plenitud de l'home. Per a Jesús, la persona humana només aconsegueix el ple sentit de la seva existència quan Déu ocupa el centre del seu cor. Per a aconseguir aquesta plenitud, hi ha una actitud bàsica: cercar. O, dient-ho d'una altra manera: en la vida, només el qui cerca és en camí de la veritable humanitat.

Si no cerques, no ets.

Però cal cercar des de la llibertat, que hem rebut com a regal de part de Déu. La llibertat és una força de creixement en la veritat i la bondat que ens fa responsables dels nostres actes. A vegades, potser tens la sensació que la teva llibertat gairebé no té límits. En altres moments, en canvi, potser et sents arrossegat per la societat. En el fons, però, ets conscient que només tu pots triar. Per això cal que et plantejis aquestes preguntes: «**Què haig de fer amb la meua llibertat?**»; «Com puc escollir el que és bo, entre tantes coses que em demanen tant?»; «Què és el millor per a mi?»; «Quina és la finalitat última d'aquesta llibertat?»

Quan un es llança a cercar, sembla que tot estigui per fer. Però, en realitat, ja hi ha una recerca de part de Déu per a cada un de nosaltres. Ara bé, ell respecta la teva llibertat. Per això el nostre món sembla un gran mercat on podem triar el que volem. Com podem trobar la «perla fina» —per seguir la imatge de la paràbola de Jesús— que doni **sentit a la nostra vida?**

En la nostra cultura hi ha molts valors, i, moltes vegades, ens són presentats com a absoluts, és a dir, com si haguessin d'ocupar els primers llocs en la vida i en el cor de totes les persones. Per exemple, el valor de la imatge, del cos, de l'estar comunicats, la tècnica. Però, tot i haver

aconseguit allò que ens demana la nostra societat, la buidor apareix en el més íntim del cor. No és gens difícil veure expressions d'infelicitat en molts rostres, potser fruit de **deixar-se enlluernar per allò que promet una felicitat fàcil, però que només provoca insatisfacció.**

I també hi ha molts joves que han caigut o cauen en paranyes múltiples que redueixen al no-res la llibertat i desfan la persona humana, com el món de la droga, que massa sovint engoleix els més febles: tot intentant dissimular les inquietuds, la droga més aviat és una via que porta al país del no-res. Potser perdem de vista que, en el fons, el que és més important en la nostra vida és allò que ni es compra ni es ven. Molts joves us n'adoneu, d'això, i cerqueu quelcom més: **no tot és tenir, cal ser.** I per això descobriu la bellesa del compartir, del donar-se, i esteu presents en voluntariats, esplais, moviments socials, polítics, culturals... Però, tot i això, cal cercar quelcom més que doni ple sentit al que feu i sou.

14

En aquesta recerca, no sempre és fàcil trobar algú que ens ajudi a posar nom a allò que passa dins nostre. Les espiritualitats orientals, enlluernadores per allò que tenen de novetat i flexibilitat, es mostren fàcilment evasives de la realitat; els corrents New Age, malgrat una aparent espiritualitat plena de corrents d'energia i d'harmonia, no aconsegueixen trencar el cercle del tancament en un mateix ni arrencar-nos de la buidor. Com digué el papa Benet XVI als joves, «la religió que se cerca a 'la mesura de cadascú', de fet, no ens ajuda. És còmoda, però en el moment de crisi ens abandona a la nostra sort» (Colònia, 20-VIII-2005). L'altre carrer és el de les ideologies —velles i noves— que «proposen» realitats relatives com a absoluts i a la curta o a la llarga fomenten violència; el de les sectes que destrueixen la personalitat.

EL MERCADER,
«QUAN EN TROBA
UNA DE GRAN
VALOR...»

Segon trobar

2

El mercader de la paràbola va trobar perquè cercava; però també va trobar perquè la «perla de gran valor» hi era, existia. La recerca de Déu en el cor de l'home és vàlida i pot arribar feliçment a terme, perquè existeix l'altra realitat fonamental: Déu.

La persona humana té set de Déu. Això és una realitat en tot home. Alguns pensadors han arribat a afirmar que Déu ha estat creat per aquesta set d'infinít. Quina barbaritat més gran! És com si diguéssim que, com que l'home té set, ha fet l'aigua. En nosaltres, la set física té una resposta en l'aigua física. Podem dir que tenim set, perquè l'aigua sacia la nostra necessitat. També hem de dir que la set o la recerca de Déu, en nosaltres, té una premissa prèvia: Déu és l'únic que pot saciar la nostra set d'infinít, que ell mateix ha posat en el nostre cor.

Davant els reptes que hi ha en el cor del jove, la fe cristiana, més actual que mai, ofereix la novetat i la força capaces de donar sentit a la vida. La fe cristiana sempre és Bona Notícia.

En què consisteix, però, aquesta fe? Quin és el seu contingut? Senzillament, Jesús. La fe, en la seva realitat primera i principal, no és una teoria, ni unes idees, ni uns valors o uns dogmes. El seu contingut és, **Déu mateix, que ens cerca i es dóna a conèixer en Jesús**, el seu Fill estimat. Ell, perquè ens estima, truca a la porta de la nostra llibertat.

La resposta lliure de la fe dóna plenitud a la nostra persona. Llavors veiem que la nostra llibertat, que ens empeny a cercar, té una finalitat última: esdevenir, per la resposta lliure de la fe, fill de Déu, en Jesucrist, el Fill estimat del Pare.

Potser ara hem fet un salt mortal. En sóc conscient. Et demano, però, que no desconnectis. Com pots veure, **tenir fe és respondre a la proposta que Déu** ens ha fet en Jesucrist. Tenir fe

ens porta a conèixer més i més aquesta persona, el Fill de Déu, que s'ha fet un de nosaltres, compartint la nostra condició humana.

Ara bé, per a conèixer una persona de debò, cal tractar-la, tenir-hi una relació personal. Per a conèixer veritablement algú, cal mirar-lo amb simpatia, proximitat. M'atreviria a dir que cal estimar-lo, perquè a les persones les coneixem amb el cap i amb el cor. Si no, fixa-t'hi: quines són les persones que et coneixen millor?, i quines són les que t'estimen més? Coincideixen?

Amb Déu passa quelcom semblant. Ningú no pot suplir-te per a conèixer-lo. Cal fer-ne experiència, amb el cap i amb el cor. Si no ho fas així, et quedaràs en el que sols és extern. I, amb un coneixement només superficial, romandràs molt lluny del nucli de la persona de Jesús, que arreu del món captiva també avui molts joves.

18

Dit això, més que amb teories, prefereixo **animar-te a acostar-te a Déu, a descobrir qui és realment Jesucrist**. El teu cor, ho dic amb tot el convenciment, és capaç d'abastar-lo, perquè ell, que ens cerca, l'ha fet capaç d'ell.

Però, on pots trobar Jesús? Avui, on pots fer l'experiència de l'encontre amb Jesús vivent? T'ho dic amb tota sinceritat i des de la meua experiència de vida: el lloc, la casa, la família on ens trobem amb Jesús és l'Església.

«...VA A VENDRE
TOT EL QUE TÉ...»

Tercer vendre

3

Com pots veure, et convido a no quedar-te a la façana de l'Església, en aquells tòpics que sovint centren tertúlies i que probablement no són les qüestions que de debò afecten la teva vida. Et convido a anar al centre, al cor de tu mateix, al cor de Déu. No tinguis por: l'Església no és una mena de Juràssic Park, sinó **l'àmbit on podem fer experiència de l'amor de Déu.**

Allò de «vendre el que tenia» del comerciant de la paràbola, per a nosaltres, és com posar allò que està al nostre abast per fer possible aquest encontre amb Déu. L'encontre amb Déu en la fe és un do, és un regal, però és també una resposta personal que demana una opció lliure, però convençuda, i que implica algunes coses.

Una actitud imprescindible és la confiança. Durant molts anys, s'ha parlat de la sospita. També de la sospita de Déu. S'ha posat Déu en entredit. Però, **per què no li podem donar un vot de confiança?** Això no és pas «científic». És el que fas amb els teus amics i familiars! Per què no ho pots fer amb Déu? Aquest sentiment de sospita podria projectar-se també sobre l'Església. Com si una certa desconfiança ens fes menystenir allò que en ve. La confiança és l'ambient imprescindible perquè les persones ens puguem obrir, conèixer i estimar. El camí d'encontre amb Crist té com a fites la Paraula, els sagraments i la comunitat. Tot això, evidentment, en el camí de la teva vida.

La Paraula

Déu parla i escolta. I ens convida a parlar i a escoltar. A entaular un diàleg amb Ell. És el que en diem *pregària* i que, com deia el beat manresà Pere Tarrés —model per als joves—, **«és l'escola del coneixement de Déu».**

No et pensis que Déu parli des de dalt al cel! Ell es posa al nostre costat amb Jesús de Natzaret, el qual, ressuscitat, també es fa present avui. Gràcies a aquesta presència del Ressuscitat, podem fer experiència de Déu mitjançant la seva Paraula. T'animo, doncs, a agafar un fragment de la Paraula de Déu. Escolta'l amb el cap (una mica d'estudi) i amb el cor (la pregària), i cerca el seu sentit ajudat de la comunitat dels qui creuen en Crist.

Els sagraments

Deus pensar que «cremo» etapes, que vaig molt de pressa. Però em quedaria a mig camí si solament parlés de la Paraula. La vida de Jesús és plena d'accions que donen vida als qui l'envolten; gestos que mostren què hi ha en el cor de Déu. I com que totes les accions de Crist participen de l'eternitat divina, es projecten en tots els temps i s'hi fan presents. Així, doncs, avui **Jesús continua actuant en els cors dels homes** d'una manera intensa, mitjançant les seves accions salvadores. És el que anomenem *sagraments*.

Amb el primer, el baptisme, Déu refà el nostre cor i ens fa participar de la seva vida, **fent-nos fills seus**. És com si Déu implantés el seu cor en el nostre cor: des de llavors, el cristià pot viure les vint-i-quatre hores del dia amb un sentit ple. És com el fil conductor que dóna sentit a cada acte que fem.

Et convido a redescobrir què vol dir ser batejat, a fer del teu baptisme una opció de vida tot concretant les conseqüències pràctiques de coherència, de caritat i de compromís en la nostra societat, a donar testimoni de la nostra esperança.

Un altre sacrament també molt important per als joves, i que potser és una mica desconegut o malentes, és el del perdó. La confessió és el sacrament de l'alegria, en el qual reconeixem els nostres pecats a la llum de l'amor infinit de Déu, que ens abraça i ens refà amb el perdó. En un món ple de lluites, **el perdó gratuït de Déu** també dóna testimoni que l'amor és més fort que el mal.

I, en el centre de les accions de Déu, hi ha l'eucaristia, la missa. Avorrida? Depèn. Quan hi entres amb la clau de la fe, descobreixes que la missa no és una cosa; és un encontre, una trobada. En la missa, Crist ens acull, ens parla, **fa present el seu amor lliurat per nosaltres**, es converteix en aliment espiritual, i ens envia a viure allò celebrat. Participar en l'eucaristia, doncs, inclou el compromís de procurar viure segons l'Evangelí.

D'aquí la importància de l'eucaristia de cada diumenge: «És bonic que avui, en moltes cultures, el diumenge sigui un dia lliure o, juntament amb el dissabte, constitueixi el denominat 'cap de setmana' lliure. Però aquest temps lliure roman buit si Déu no hi és. Estimats amics, a vegades pot resultar incòmode haver de programar en el diumenge també la missa. Però, si us hi obstineu, constatareu ben aviat que és exactament això el que dóna sentit al temps lliure. No us deixeu dissuadir de participar en l'eucaristia dominical i ajudeu també altres a descobrir-la. Certament, perquè d'aquesta n'emani l'alegria que necessitem, hem d'aprendre a comprendre-la cada vegada més profundament. Hem d'aprendre a estimar-la. Comprometem-nos-hi. Val la pena! No som nosaltres els qui fem festa per a nosaltres, sinó que és, en canvi, Déu mateix qui prepara una festa per a nosaltres» (Benet XVI, Colònia, agost del 2005).

La comunitat

Segur que molts amics els has conegut a través d'altres companys. A Déu li agrada fer-se trobadís a través d'altres persones. **Un cristià mai no viu la fe sol.** El cristià és, necessàriament, en comunió amb Déu i amb l'Església alhora. Descobrir tot això, malgrat les pobreses de la comunitat cristiana, ens dóna una gran força. T'animo a participar en la parròquia, en el grup de joves o moviments, en aquelles realitats que tinguis a l'abast.

D'altra banda, et convido a obrir el cor a algú que t'acompanyi. Obrir el nostre cor a algú que hagi fet més camí que nosaltres ens ajuda a créixer, a descobrir els tresors que portem dins per donar una resposta més decidida i clara a Jesucrist. **T'animo a parlar amb el sacerdot de la teva parròquia** o amb algú de la comunitat cristiana que tingui experiència en el tracte amb Déu.

Com pots veure, l'Església és la comunitat dels qui es deixen transformar, per la Paraula i les accions de Jesucrist, en la família dels fills i les filles de Déu Pare.

«...I LA COMPRA»

Quart comprar

4

És en el dia a dia on Déu se't vol fer present. Ser cristià és més que complir uns ritus; és descobrir que la vida és un do, un regal que Déu ens fa. Descobrir que Déu et coneix i et crida pel teu nom i posa a les mans de la teva llibertat una aventura plena de sentit.

Per això, creure, **viure la fe cristiana, té unes conseqüències** ben concretes en la manera de viure les relacions de família, d'amistat, d'estimació; en la manera de comprendre el lleure i les afeccions, l'estudi i el treball... Tot té un nou sentit i cada gest es converteix en una oportunitat per a créixer, per a estimar. La fe és un pelegrinatge que ens fa sortir de nosaltres mateixos per a anar a l'encontre dels altres i de l'Altre. Un pelegrinatge, especialment en les coses senzilles de cada dia, vers l'altre.

26

Aquest sortir d'un mateix des de la fe comporta un compromís de transformació del nostre entorn: ser testimonis de l'amor de Déu ens converteix en constructors d'un món segons l'Evangeli. No ens podem quedar en paraules boniques, sinó que cal fer-les realitat amb fets: en el nostre entorn hi ha moltes persones que esperen la nostra atenció. No podem tancar els ulls a aquestes realitats. Cal una unitat de vida, unitat entre ser membres de l'Església i ciutadans de la societat humana, entre la fe i la vida.

Per a viure en aquesta unitat és imprescindible una formació integral –intel·lectual, espiritual i moral– que t'ajudi a descobrir la crida que Déu et fa i et disposi a viure-la. Això demana, per part teva, una actitud activa de recerca, especialment durant l'adolescència i la joventut, èpoques en què es prenen decisions que orientaran la vida.

És veritat que tot això no sempre és fàcil. **Demana un esforç, a vegades gran.** Un esforç per posar el ser per damunt del tenir. I... val la pena aquest esforç? Només després de provar-ho podràs respondre. Estic segur, però, que és una opció de futur, avui plenament vàlida.

CONCLUSIÓ

No sé com hauran ressonat aquestes paraules en el teu cor. No sé en quin punt del camí et trobes. No sé si has optat d'una manera clara i decidida per Crist o si et costa de llançar-te a aquesta aventura. Tant se val. Siguis on siguis, he volgut fer-te arribar aquestes paraules per **encoratjar-te a cercar Crist** com a resposta al desig de vida plena que portes dins el teu cor.

Potser les coses et van molt bé. Però també pot ser que portis alguna ferida dins teu: la pèrdua d'alguna persona estimada, el desengany en la difícil tasca d'aprendre a estimar, alguna ensopegada, remordiments per alguna decisió presa precipitadament, situacions familiars tenses... Potser estàs passant moments de solitud o de malaltia llarga o greu.

En totes aquestes situacions, et voldria fer arribar el meu suport, la meva pregària i una paraula per dir-te que Déu, en la seva estimació infinita, t'acaronarà sempre. Fins allò que no comprenem i que deixa en nosaltres la petja del dolor pot esdevenir, en Crist, mort i ressuscitat, un moment de creixement. **Et convido a ser protagonista i a descobrir el teu lloc en l'Església.** Tu pots aportar-hi la teva joventut, la teva alegria, el teu dinamisme, la teva generositat, la teva sinceritat. Pensa que si tu no aportes el que és teu, ningú no ho pot aportar per tu. El Senyor compta amb tu. No li fallis.

Que Maria, la noia jove que va respondre fent de la seva vida un sí total a Déu, ajudi cada jove del nostre bisbat a trobar, en el complex mercat del nostre món, la perla fina capaç de donar sentit als nostres passos: Jesús, el Crist.

Resto servidor teu en Crist Jesús.

† Romà, bisbe de Vic

8/12/2005. Solemnitat de la Concepció Immaculada de Santa Maria Verge.

JOVES:

CERQUEU I TROBAREU

DIGUES QUÈ HAS TROBAT

joves@bisbatvic.com